

POHÁDKY Z BAMBULKOVA

POHÁDKY Z BAMBULKOVA

KAJA
a Bambuláček

© PRESS

Kája a Bambuláček – Pohádky z Bambulkova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Moni Barczik, Ing. Karolína Blehová
Kája a Bambuláček – Pohádky z Bambulkova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POHÁDKY Z BAMBULKOVA

© Kawaii Production s. r. o., 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4986-7 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-264-5075-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

POHÁDKY Z BAMBULKOVA

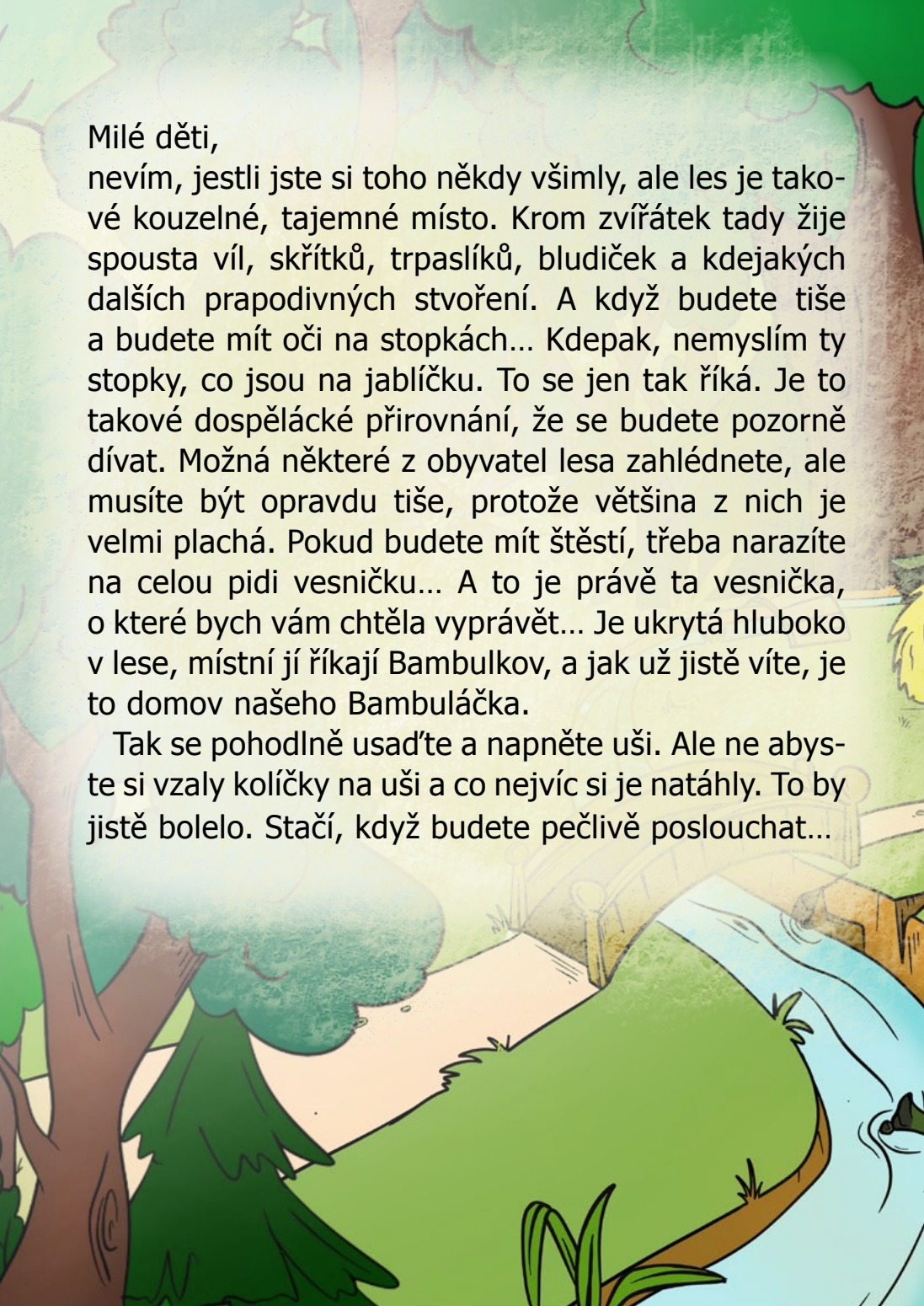

OBSAH

KUDY TUDY CESTA DO BAMBULKOVA	12
BAMBULÁČKŮV NOVÝ DOMEČEK	20
BAMBULINKA A JEJÍ SUKÝNKA	30
CO JE TO ZA KOPEČEK?	40
KAŠTANOVÝ TURNAJ	46
VELKÉ LESNÍ ZÁVODY	52
ZIMNÍ KLOUZAČKA	70
SNĚHOVÁ VÝSTAVA	80
SKŘÍTEK MRAZÍLEK	92
CO TO PLAVE V RYBNÍČKU?	104
DEŠŤOVÉ STRAŠIDLO	112
BAMBULÁNOVA LEZECKÁ KALAMITA	122
KOUZLO FILIPOJAKUBSKÉ NOCI	132

Milé děti,

nevím, jestli jste si toho někdy všimly, ale les je takové kouzelné, tajemné místo. Krom zvířátek tady žije spousta víl, skřítků, trpaslíků, bludiček a kdejakých dalších prapodivných stvoření. A když budete tiše a budete mít oči na stopkách... Kdepak, nemyslím ty stopky, co jsou na jablíčku. To se jen tak říká. Je to takové dospělácké přirovnání, že se budete pozorně dívat. Možná některé z obyvatel lesa zahlédnete, ale musíte být opravdu tiše, protože většina z nich je velmi plachá. Pokud budete mít štěstí, třeba narazíte na celou pidi vesničku... A to je právě ta vesnička, o které bych vám chtěla vyprávět... Je ukrytá hluboko v lese, místní jí říkají Bambulkov, a jak už jistě víte, je to domov našeho Bambuláčka.

Tak se pohodlně usad'te a napněte uši. Ale ne abyste si vzaly kolíčky na uši a co nejvíc si je natáhly. To by jistě bolelo. Stačí, když budete pečlivě poslouchat...

LETO

KUDY TUDY CESTA DO BAMBULKOVA

Les se právě probouzel do krásného slunečního rána. Na trávě se třpytily kapky rosy. Pavučiny vypadaly, jako by byly utkané z malých diamantů. Mezi stromy prosvítaly první ranní paprsky a jehličí vonělo, až se hlava točila. Pod dubem se k malému bráškovi povytáhl hřib sameťáček, aby také dosáhl na paprsek sluníčka, které pomalu začínalo hřát. Vysoká borovice se spokojeně zavrtěla v závanu čerstvého větru a shodila z vršku několik šišek.

„JAUVAJS!!“ ozvalo se zapištění. Maličký skřítek si mnul místo na hlavě, kam právě dopadla šiška. „Nemůžeš koukat, kam rozhazuješ ty šišky?!“ zamračil se na borovici a hrozivě mával roztomilou pěstičkou. Borovice si ho ale nevšímala a dál si užívala větříku, ve kterém se houpala sem a tam. „To jsou mi ale způsoby,“ hudroval dál skřítek.

„Co tady rámusíš? Nevíš, že v lese se má být potichu?“ Vedle skřítky se objevila zrzavá veverka. „Borovice mě trefila šiškou,“ fňukal skřítek a dál si mnul hlavu, kde se mu už začala klubat pořádná boule. „No jo, nemáš pod ní stát, když se houpá do větru. A vůbec, máš čepici, tak to nemohlo tak bolet,“ hodnotila veverka situaci a laškovně mu přetáhla obrovskou žlutou čepici s bambulí přes oči. „Héj!“ rozčiloval se skřítek a začal si čepici zase upravovat zpátky.

„Tak už se nezlob a radši mi pověz, kde ses tu vzal? Tebe jsem tady ještě neviděla. Čepici nosíš i v létě, barevný jsi, že je tě vidět přes půl lesa, a hulákáš tu jak uličnický houbař,“ zvědavě si skřítka prohlížela.

„Já jsem Máťa Bambulín z Bambulkova!“ hrdě se napřímil skřítek. „Bydlím ve vesničce Bambulkov za loukou a jsem na průzkumu! Protože jsem zaslechl, že tady rostou ty nejsladší maliny z celého lesa,“ podal veverce podrobné hlášení. „A prosím, čepici my bambulácci nosíme pořád, je to takové naše znamení,“ dodal.

„S malinami máš pravdu. Opravdu kousek odsud za kapradím rostou ty nejsladší maliny z celého lesa. Ale ještě je to kus cesty. Jestli chceš, sedni mi na záda a já tě tam odvezu,“ nabídla skřítkovi veverka. „Jéé a to můžu?“ radoval se Bambulín. „Můžeš, ale ne že mě budeš tahat za kožíšek,“ nastavila veverka ke skřítkovi hřbet. Skřítek se na ni vyhoupl a opatrně se jí chytil za krk. Veverka se dala do běhu. To vám byla jízda! Nejdříve vyšplhala na vysoký smrk a pak hopsala z větve na větev, až skřítek poskakoval nahoru a dolů jako na pérkách. A ten výhled! Bylo vidět málem na celý les!

„A to všichni máte žlutou čepici?“ zajímala se dál veverka, zatím co obratně přeskakovala na další větev. „Ale kdepáááák!“ pištěl skřítek a snažil se držet kulíška, aby mu v té rychlosti neulítnul.

„Někdo má červenou jako jahůdka, někdo zelenou jako mech, Bambuláček má borůvkově modrou se světlou bambulkou a lemem. Pak je tam i fialová, jako ostružina. No a třeba taková Bambulinka, tak ta má červánkově růžovou...“ zasníl se Bambulín a obrátil oči k nebi.

„A jsme tady!“ přerušila Bambulínovo snění veverka. Zastavili u vysokého kapradí, za kterým se rozprostíral maliník. Takový keř, který skřítek ještě nikdy neviděl! Všude obrovské maliny, kam se jen podíváš. Oba se s chutí vrhli na ty nejbližší.

„A kdepak vlastně je ta vaše vesnička?“ vyzvídala dál veverka, zatímco si oba ukusovali ze slad'oučkových malin.

Skřítek pokrčil ramínky: „No, to se úplně přesně neví. My bambulácci cestu najdeme vždycky. Taky se říká, že Bambulkov najdou spíše děti než dospěláci. Že dospěláci jsou tak pohrouženi do svých starostí, že naši barevnou chlupatou vesničku nevidí, i kdyby o ni přímo zakopli. Ty ji ale určitě najdeš, kdybys chtěla. Půjdeš mezi těmi dvěma smrky, potom přes louku a u vykotlaného pařezu doprava a budeš tam.“

„Já jsem se ti už představil a teď mi řekni, kdo jsi ty?“ tázavě zvedl Bambulín na veverku obočí, které stejně pod huňatou žlutou čepicí nebylo vidět. „Já jsem veverka a říkají mi Zrzečka. Bydlím kousek od té borovice, co ti způsobila tu bouli,“ usmála se na skřítku. „Moc ráda tě někdy v tvé vesničce navštívím.“